

Η «ΚΟΥΚΛΑ». Πίναξ του Δάρρ.

Με ποιά αγάπη ή μικρή αυτή κινή περιποιείται, ναουρίζει και ντύνει την κοκλίδα της. Βλέπει κανείς στις φροντίδες της αυτές έλη τη σταγή μας άληφνης μητέρας!

ρας. Με το μέσον αυτό γυμνάζει την που έχουν ά άγκη μεγάλης κί ησος γιά ν' άναπτυχθούν, και δοκιμάζει συνάμα τις ικανότητές του. Είνε νιά παρατηρημένο ότι το παιδί προτιμά ή είναι άκροίως το παιχνίδι που άναποκρίνεται στις ψυχικές του ανάγκες και στην άμπτυξη κίλησ του.

Τά περισότερα σχεδόν άπ' τά σημεινά παιχνίδια είνε γνωστά άπό των άρχαιότατων χρόνων. Τό πτεφάνι, τό πηδήγιτό, ή τυφλόμυγα είνε παλιά όπια ό κόσμος. Ό Όμηρος μάσ περιγράφει πολύ χαριτωμένα στην Όδύσσειά του τά παιχνίδιατηςΝαυακιάς με τός άκολούθους τη: Έξίσου άρχαίο είνε τό παιχνίδι τό λεγόμενο ό καλόγυρος, στο όποιο τά παιδιά πηδών σπριζόδυνα μονάχα στο ένα τους πόδι πάνω στα διάφορα χωριστά διαμερισμένα ένός γεωμετρικού σχήματος χαραγμένον στο έδαφος. Τό παιχνίδι αυτό, τά όποιο και εύκίνησια χρειάζεται και έτοιμοτητα πνεύματος, φρονίται πός τό άνεκάλυψαν πρώτοι οι Φοίνικες. Μήπως όμως τό π η δ η χ τ ο θ λ ι ά ν η κ η σ τ ο υ ς νεότερους χρόνους; Έλαγαλμαβάνουμε λιπών πός όλα τά παιχνίδια είνε γνωστά άπ' άνεκάλυψαν και πός σ' όλες τις χώρες του κόσμου είνε όμοια. Οι μικροί Ιάπωνες διασκεδάζουν με τά ίδια παιχνίδια που παίζουν και τά Έγγλεζόπουλα και τά Αμερικέ Τούρκιο.

Τά κορίτσια δείχνουν άπ' τά μικρά τους χρόνια την κίλησ τους γιά την άρμονία, προτιμώντας τό ορχονάκι, τό όφρατο αυτό παιχνίδι τό όποιο άποτελείται άπό ρυθμικές και λίσχορονες κινήσεις και μεταβάλλει τός νεσεάς άποκρινόδης σε χαριτωμένες κομώλες. Μά τό κερδίεγο χαρκτηριστικό των παιδιών, τόσο των κοριτσιών όσο και των άγοριών, είνε τό μιμητικό. Τά παιδιά δηλαδή θέλουν τά επαναλαβαίνουν, ότι έπίσης την προσοχή τους. Ένα μικρό άγοραιο φρονι ή βόλτες στο δάματιο με μικρο σημεινά βήματα, μιμωζόντας εικονήρια σε διάφορ κανταστίνά πρόσωπα. Είνε τό λαφωρεϊό! Άλλο άγοραιο σέρνει, περιημένο άπ' τη ζώνη του, ένα τερ στο σπαδί και κάθε φορά που βλέπει την ύψηρετρα του σπαιού, τη χαριτωμένα στρατιωτικώς! Ό μικρός αυτός έχει την άκίτηρη να τον ποσαχαρση ή άδελφή του: «καγαταρχά μου!» Μια μικρούλα κάνει την παραμόνα και παραπονείται πός τό μαρό δέν την άήρει τά κομψή. Άγτερα πγαίνει και «άντι άκίτηρη σε μάσ φίλης της», όταν όποια παραπονιεται πός τά παιδιά της είνε πολύ άκατα»... Τά μαρτα είνε ή μανία των μικρών κοριτσιών. Όλο σ' αυτά έχουν τό νού τους. Προσετοιμάζονται γιά τό μεγάλο ρόλο της μητέρας.

Κατά τός άναβαράς π ό έγένοντο σε κώλες και διαφορες πολες τις όχαιετησ, μένω σε κάρου, μιρόν κοριτσιών βήματα και κομώλες. Οι υρ χαίτοι είνε την όφρατα αυτή συνσησει, να θόβουν τα παιδιά τους μαζί με τά παιχνίδια τους. Σχετικώς με ησηνήσια ασήνη, ύπαρχη ή άκόλουθος χαριτωμένη παράδοση: Κάποτε στην

ΟΙ ΑΠΟΛΥΤΕΤΟΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

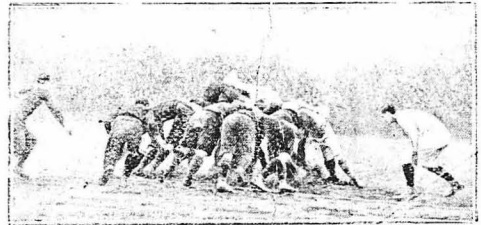
ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τό παιχνίδι είνε ή ζωή του παιδιού. Τό πρώτο ζύνημα στη ζωή. Η μιμητική ικανότη των παιδιών. Μικρές μητέρες και μικροσκοπική στρατηγική. Οι κομώλες των άρχαιών τάφου. Η μανία των περιηρέσεων. Οι φευτοπόλεμοι και οι γάμοι μεταξύ άνηλικών. Τά χρόνια περνάνε: τχ κοριτσάκια γίνονται δεσποινίδες και τ' άγοραιο κούριοι... Και οι εύτρωφει της παιδικής των ήλικίας λημονούνται...

— Τό παιδί μου θά είνε άρρωστο δέν παίζε πιά!.. Η μητέρα που βλέπει τό παιδί της; νά καθεται σε μάν άση μαζεμένο και νά μη πγαίνει να πάζη μαζί με τ' άλλα τά παιδιάα καταλαβαίνει άμέσως, με τό μιμητικό της ένουνη, πός τό παιδί της θά είνε άρρωστο. Και δέν άπατάται. Η ζωή και ή ύνετα του παιδιού εκδηλώνονται με τό παιχνίδι. Τό παιχνίδι είνε γιά τό παιδί όργανική άνάγκη, όπιας τό φαί και ό άέρας εύκίνησια των μελών του, που έχουν ά άγκη μεγάλης κί ησος γιά ν' άναπτυχθούν, και δοκιμάζει συνάμα τις ικανότητές του. Είνε νιά παρατηρημένο ότι το παιδί προτιμά ή είναι άκροίως το παιχνίδι που άναποκρίνεται στις ψυχικές του ανάγκες και στην άμπτυξη κίλησ του.

Κόρινθον, είνε πεθάνει μιά παιδούλα. Η παραμόνα της μάζεψε τότε τά παιχνίδια της μικρής και άβαλε μέσα σ' ένα καλάθι τό όποιο πήγε και τ' άφησε στο πάνω μέρος του τάφου, άφοτό τό σέπασε μ' ένα κερμίδι, γιά νά μη χαλάσουν τά παιχνίδια άπ' τις καιρικές μεταβολές, εκτεθειμένα στον άέρα. Η παραμόνα όμως είνε βάλε κατά τύχη τό καλάθι της ν' άναπτυχθούν έλεύθερα. Τότε τά φύλλα διπλώθηκαν γύρω άπ' τό καλάθι και, όταν μεγάλωσαν, τό σέπασαν, σχηματίζοντας άπό πάνω του ένα χωριόστατο καταράσινο σέπασμα. Μιά μέρα, έτυχε νά περσίη άπό και ό γεωγράφος γλύπτης Κωλλίμαχος. Είθε τή όουμαστική και άρμονική διάση των φύλων της άκάνθου πάνω άπ' τό καλάθι, τός έκανε έντύπωση γιά ή συμμετρική άρμονία της και έκαθάλες τό σχέδιο έκείνο πάνω στο μάρμαρο. Αυτή έστάθηκε ή καταγωγή του Κόρινθιακού κίονοκράνου, τό όποιο άπεικονίζει πράγματι φύλλα άκάνθου.

Όταν τά παιδιά παίζουν θέατρο, μιμωζονται, χωρίς βέβαια νά τό ξέρουν, τά τεχνικά μέσα

ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ.— Ένα μάς φουτ-μπαλ.

α' αυτό τό κεφάλαιο. Ένα κομωλεόπανο άνεκάλυψα, στα μάτια μάσ μικρής, έ'α χαριτωμένο ροδοκοκκίνο μαρό...

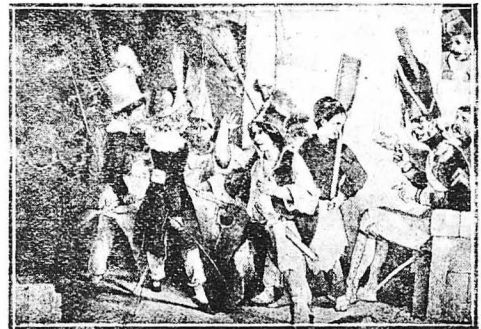
Ότόπο, δέν πρέπει νά ξεχνάμε πός τά μικρά παιδιά παρ' όλην την άπόθητα της μικρής τους ήλικίας, συναγογίζονται πολλές φορές στην άσπαλαξία και την κίακία κ' αυτά άκόμα νά άγρια θηρία. Ένα άπό τά παιχνίδια, κατά τά όποια οι μικροί έπίδεικνουν τά κακά ένστικτα τό όποια ένυπαρκών στη φύση του άτόφραπου, είνε και τό λεγόμενο π ι ζ. Σχετικώς με τό παιχνίδι αυτό, ύπαρχη και τό άκόλουθο άνεκάλυπο:

Μιά μέρα, ό στρατηγός Τυρέν σκεκόταν μπόρος στο παράθυρο του δωματίου του, έγοντας τό ένα χέρι πίσω άπ' τη ράχη του, με την παλάμη πός τό έξω. Άξαφνα υπαίνει μέσα ένός ύψηρετης του, στον όποιο, άγνωστο γιά ποιά λόγο, παρβαίνει ή έμπνευση νά βωση μιά με τό χέρι του, και μ' όση δύναμη είνε στην άνοιχτή παλάμη του άφεντικού του. Ό Τυρέν γύριος τός άγοραιομέος— και φαντάζεσθε πιά τη κινήτηρη του τολμηρού ήρωτου του.

— Συγγαμην, κύριε, έτραυλίσε με δυσκολία... Μού φάηκε όμως πός ήταν ό Τάκωβος, ό Ιπποκόμορος...

— Έστο, παιδί μου, του άποκρίθηκε τότε ό Τυρέν, του όποιου είνε κιαπέσει άμέσως ό θυμός, κ' άν άκόμα έποθέσουμε πός ήσουν ό Τάκωβος, κιά δέν ήθελαν νά μου βαρέσση το χέρι τόσο δυνατά.

Άπο της έποχής ένείνη; χρονολογείται τό παιχνίδι αυτό, τό όποιο δέν είνε και πολύ διασκεδαστικό και τό όποιο όσε νά τό δούν δέν μπορούν τά εμπίσθητα κοριτσάκια. Οι άλλες αυτές ύπαρξεις προκίουν άλλου είδους παιχνίδια, όπιας τό νά σχηματίζον ένα κύκλο και νά περνάουν άπό χέρι σε χέρι μιά κοκλίδα, την όποια κρατάει τέλος τό κορίτσι που θα τό κιατάρη νά συγκαταστή την στιγμή αυτή τά γέλια του. Μά δέν φαντάζονται νά εμπίσθητα κοριτσάκια ποιά είνε ή καταγωγή αυτού του παιχνιδιού, με νι κομώλες και άιματηρή σπ ήθησα είνε συνσημαμένη ή πρώτη άρχη του άθώου αυτού παι-

Ο ΦΕΥΤΟΠΟΛΕΜΟΣ.— Διηγορία του Ζαρίλ.

